

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mart 2011 • No:36

İşçi Sınıfının Mücadelesi Engellenemez!

Tüm dünyada işçi sınıfına dönük saldırılar ağırlaşarak devam ediyor. Patronlar sınıfı krizin faturasını bizlere kesmeyi sürdürüyor. Haklarımız birer birer elimizden alınıyor. Esnek, kurlsız ve güvencesiz çalışma tüm dünyada yaygınlaşıyor. İşsizlik ve yoksulluk büyüyor. Özellikle de genç işsizlerin sayısı artıyor. İşçi ve emekçilere dönük topyekûn bir saldırı söz konusudur ve bu saldırılara an-

cak topyekûn bir mücadeleyle karşı koyulabilir. Nitekim Tunus'tan Mısır'a, Libya'dan Yunanistan'a tüm dünyada mücadele yükseliyor.

Arap işçi-emekçi kardeşlerimiz Mübarek ve Bin Ali gibi diktatörleri günler süren kararlı bir mücadeleyle devirerek bütün dünyaya ders verdiler. Ezilen ve sömürülen emekçi kitleler bir kez birleştiğinde yapılamaz denilenin

nasıl yapılabileceğini dosta düşmana gösterdiler. “Böyle gelmiş böyle gider” anlayışını yıktılar. Ekonomik ve siyasi hakların ancak topyekûn mücadeleyle kazanılabileceğini göstermiş oldular.

Tüm dünyada patronlar, hükümetlere baskı yaparak kemer sıkma politikalarını sertleştirmelerini istiyorlar. Bu, başta Yunanistan olmak üzere Avrupa Birliği ülkelerinde de böyle. Sermaye sınıfı elinden gelen her olanağı kullanarak işçilerin birleşmesini ve topyekûn mücadeleye atılmasını engellemeye çalışıyor. Ama tüm baskılara ve engellemelere rağmen Yunanistan işçi sınıfı mücadeleye devam ediyor. Yunanistan işçi sınıfı kemer sıkma programını reddetmek için pek çok kez genel greve gitti, defalarca hayatı tam anlamıyla durdurdu. Korku bariyerlerini aşarak işyerlerinden meydanlara çıktı, parlamentoyu kuşattı. Yunanistan işçi sınıfının mücadelesi devam ediyor.

Tam da böyle bir dönemde Türkiye’de patronlar sınıfı ve onların hükümeti kıvılcımların buraya sıçraması için ellerinden geleni yapıyor. Ülke ekonomisinin ne kadar güçlü olduğunu, işsizliğin azalacağını, kişi başına gelirin on bin dolara yükseleceğini, refahın artacağını propaganda ediyorlar, vaatlerde bulunuyorlar. İşçilerin uyanıp birleşmelerini engellemek için var güçleriyle çalışıyorlar. Çünkü ücretlerin düşmesi, çalışma koşullarının ağırlaşması ve çalışma saatlerinin uzaması, işçi sınıfının öfkelerini alttan alta biriktiriyor. Bu öfke er ya da geç patlayacaktır. Patronlar sınıfı ve onların hükümeti bu gerçeğin çok iyi farkındadır. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, 1 Mayıs 1977’de yüz binlerin alanlara çıkması, MESS grevleri, o dönemde işçilerin kendilerine olan güveni ve kararlılığı, kısacası örgütlü işçi sınıfının sürdürdüğü mücadeleler ve elde ettiği kazanımlar onların hatırlanır. Onlar, işçilerin kendilerine olan güveninden ve kararlılığından korkuyorlar.

İşçi sınıfının büyüyen mücadelesi ancak 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle önlenebilmiştir. Fakat toplumun her yönden baskı altına alınması, işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlerinin ezilmesi, çıkartılan anti-demokratik yasalarla örgütlenmenin önüne bariyerler konması işçi sınıfının mücadelesinin yeniden canlanmasını engellemiştir. Netaş greviyle başlayan süreç, Kazlıçeşme deri işçilerinin kararlı mücadelesiyle, 1989 Bahar Eylemleriyle, Zonguldak madencilerinin yüz bin kişiyle Ankara’ya yürümesiyle, kamu emekçilerinin verdikleri

mücadelelerle gelişmiştir. Tüm zorluklara rağmen işçi sınıfı toparlanmaya ve yeniden mücadeleye atılmaya devam etmiştir. Çünkü işçi sınıfı ancak patronların saldırılarına boyun eğmeyerek ve mücadele ederek haklarını koruyabilir ve geliştirebilir.

Bugün Türkiye’de işçi sınıfı Avrupa’daki kadar bir örgütlülüğe sahip değil. Bu nedenle Fransa’da ya da Yunanistan’daki gibi bir tepki koyamıyor ortaya. Ancak örgütsüzlük ve dağınıklığa rağmen işçilerde biriken öfke birçok işyerinde mücadeleye dönüşüyor. Tekel, UPS, Akkardan, Sinter Metal, Çel-Mer, Mutaş, Bericap, Sa-Ba, Konveyör, Mersin Limanı, Ontex ve metal işçilerinin MESS’e karşı verdiği mücadeleler işçilerin boyun eğmediğini gözler önüne seriyor. İşyerlerindeki ağır çalışma koşullarına, uzayan iş saatlerine, hak gasplarına, düşük ücretlere, işten atmalara boyun eğmeyen işçilerin mücadelesi giderek diğer işçileri de etkiliyor. Belki bu etki tez zamanda mücadeleye dönüşmüyor, ancak bu etkilenme işçilerin ağır çalışma koşullarına duyduğu tepkiyle de birleşerek bir öfke patlamasına dönüşme potansiyeli taşıyor. Patronlar ne yaparsa yapsınlar bunu engelleyemeyecekler! Dolayısıyla bugün şurada burada süren bu mücadeleler, yarınların büyüyecek mücadeleleri için yalnızca bir başlangıçtır.

Patronların saldırılarına ancak topyekûn bir mücadeleyle karşı durulabilir. İşte yaklaşmakta olan 1 Mayıs, işçi sınıfının biriken öfkelerini alanlara çıkararak ortaya koyacağı bir mücadele günüdür. 1 Mayıs gibi tarihsel bir gün yaklaşırken, Arap halklarının isyan dalgası bütün dünya emekçilerine umut veriyor. Bundan tam 125 yıl önce Amerikalı işçi kardeşlerimizin 8 saatlik işgünü talebiyle başlattığı mücadele, sınırları aşmış, dünya işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası haline gelmişti. 1 Mayıs 1886’da başlayan mücadele bütün dünyaya dalga dalga yayılmıştı. Böylece 1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü haline geldi. Geçen senelerde olduğu gibi bu sene de tüm dünyada işçi sınıfı işsizliğe, yoksulluğa, hak gasplarına, anti-demokratik uygulamalara, sömürüye karşı 1 Mayıs’ta alanlara çıkacak. Bizler de şimdiden bu talepler etrafında 1 Mayıs için örgütlenmeye başlamalı ve patronların saldırılarına karşı örgütlü bir şekilde meydanlara çıkmalıyız. İşyerlerinden, mahallelerden, okullardan gelerek meydanlara çıkalım, patronların saldırılarına dur diyelim! ■

MESS Nedir?

İşçiler MESS'e Karşı Nasıl Mücadele Etmelidir?

İki yılda bir işçi sendikaları ile patronların sendikası olan MESS arasında toplu iş sözleşmesi yapılıyor. Metal işçilerinin büyük bir bölümü, 12 Eylül darbesinden sonra DİSK Maden-İş kapatıldığı için gangster Türk Metal sendikasına üye olmaya zorlanmıştır. O günden bugüne toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde son sözü MESS ile çıkar birliği yapan Türk Metal söyledi.

Madeni Eşya İşverenleri Sendikası (MESS), 2010 Aralık ayında başlayan TİS sürecinin Türk Metal ayağını bu sendikayla el ele verip kısa sürede sonuçlandırdı. Çelik-İş de bir süre sonra aynı sözleşmenin altına imza attı. Metal işkolunda örgütlü sendikalardan sadece Birleşik Metal-İş bu sözleşmenin altına imza atmayarak greve gideceğini açıkladı. BMİS'in grev kararını işyerlerine asmasından hemen sonra MESS lokavt ilan etti. MESS'e bağlı fabrikalarda işçiler büyük oranda grev kararına destek veriyorlar.

İşçilerin grev kararına karşı lokavtla cevap veren MESS, 1980 öncesinde de benzeri tutumlar alıyordu. 70'li yıllarda, metal işçilerinin ezici çoğunluğu, sınıf sendikacılığı anlayışını benimseyen Kemal Türkler başkanlığındaki DİSK/Maden-İş'te örgütlüydü. Bugün en büyük metal sendikası olan Türk Metal, bu tarihlerde ağırlıklı devlet fabrikalarında örgütlüydü.

MESS, 14 Ekim 1959'da kuruldu. MESS'in kuruluş amaçlarından biri, artık sayısı artmaya başlayan ve haklarını mücadele ederek almaya girişen işçiler karşısında patronların birliğini sağlamaktı. Patronlar gelecekte işçi hareketini örgütlü bir şekilde bastırmak istiyorlardı. Kuruluş bildirgesinde bir yandan adil bir ücret sisteminden, iyi bir çalışma ortamından, çalışma barışını korumaktan dem vuran MESS, öte yandan işçi ücretlerinin artırılması, sosyal hakların geliştirilmesi, çalışma saatlerinin düşürülmesi, iş güvencesinin sağlanması gibi talepleri toplu sözleşme masasında müzakere etmeye bile yanaşmıyordu. MESS, gelişen işçi hareketinin önünü kesmek amacıyla kurulacak olan Devlet Güvenlik Mahkemelerini (DGM) hararetle savundu. Fakat mücadeleciler işçiler kararlılıkları sayesinde patronların hevesini kursaklarında bıraktılar. Demokratik haklarını kullanarak yürüttükleri mücadelenin sonunda DGM tasarısının yasallaşmasına engel oldular. MESS, DGM direnişleri nedeniyle işten çıkartılan Maden-İş üyesi işçilerin yeniden işe alınmasına engel olsa da mücadeleyi bastıramadı. İşçiler DGM ve Profilo direnişlerinden sonra yeni hedeflerini açıklamışlardı: "DGM'yi Ezdik Sıra MESS'te!"

MESS, önce 15-16 Haziran 1970 direnişinde sonra da 1976'daki DGM direnişlerinde mücadeleciliğiyle öne çıkan ve DİSK'in kuruluşuna öncülük eden Maden-İş'i yenilgiye uğratmak, sınıf sendikacılığına darbe vurmak için elinden geleni yaptı. Bu tarihlerde MESS'in başındaki isimlerden biri de, daha sonra başbakan ve cum-

hurbaşkanı olacak olan Turgut Özal'dı.

MESS'in işçi düşmanı tavrı 1977'de doruğuna çıktı. Toplu sözleşme tıkanmış ve süreç grev aşamasına gelmişti. İşçilerin grevde uzun süre dayanamayacağını sanan MESS, uzlaşmaz bir tutum takındı. Greve çıkılacak işyerlerinde lokavt ilan ederek birçok işçiyi işten çıkardı. Bu saldırı işçilerin grev kararlılığını kıramadı. Çünkü işçiler her işyerinde bölümlere varıncaya değin komitelerde örgütlenmiş ve grev kararını ortak almışlardı. İşçiler sendikalarına sahip çıktılar. Metal işçileri kurdukları grev çadırlarında, sendikalarının sınırlı maddi olanaklarına rağmen, 8 ay boyunca sürdürdükleri grevi kazanımla sonuçlandırdılar. Askeri darbenin gerçekleştiği 1980'e kadar toplu sözleşmeler, benzer şekilde işçilerin taleplerinin büyük oranda kabul edilmesiyle sonuçlandı.

İşçi sınıfının örgütlülüğüne ağır bir darbe indiren 12 Eylül 1980 faşist darbesinden sonra MESS azgınca saldırıya girişti. DİSK ve Maden-İş darbeyle birlikte kapatılmıştı. Ama Türk-İş'e bağlı işbirlikçi Türk Metal'e dokunulmamıştı. MESS, 1983'te yasalarda yapılan değişikliklerden hemen sonra, Maden-İş üyesi bütün işçilerin kayıtlarını işbirlikçi Türk Metal'e verdi ve işçilerden habersiz, Türk-İş'e bağlı Türk Metal'e üye olmalarını sağladı.

O günden beri toplu sözleşme görüşmeleri esas olarak çoğunluğu elinde tutan Türk Metal ile MESS arasında yürütülüyor. Türk Metal çetesi MESS'in her dayatmasına boyun eğiyor. Bu iki sendika on binlerce metal işçisine ortak eğitim seminerleri veriyorlar. İşçilere uslu olmalarını, maaşlarını alıp seslerini çıkarmamalarını nasihat ediyorlar. Patron ne kadar kazanırsa işçi de o kadar kazanır yalanını yutturmaya çalışıyorlar. Amaçları, metal işçilerinin yeniden mücadeleciler bir çizgiye dönmelerine engel olmak ve onları kontrol altında tutmaktır.

Patron sendikası MESS geçmişte çok daha ağır saldırılar gerçekleştirdi. Gangster Türk Metal o zaman da desteğini esirgemedi. Ama MESS'in saldırılarını geçmişte metal işçileri nasıl geri püskürttülse bugün de püskürtebilirler. Metal işçilerinin geçmişinde şanlı mücadeleler var. Metal işçileri aynı geçmişteki gibi MESS'in karşısına dikilmelidirler. ■

Metal İşçileri Grev Diyor!

Patron sendikası MESS ile Birleşik Metal-İş (BMİS) arasında devam eden 2010-2012 Grup TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı ve süreç grev aşamasına geldi. 21 yıl aradan sonra greve hazırlanan metal işçileri, çalıştıkları fabrikalara birer birer grev kararlarını astılar. İlk grev 22 Martta Eskişehir'deki Doruk Ev Gereçleri adlı işyerinde başlayacak. MESS patronları lokavt ilan etmiş bulunuyorlar.

Sürece kısaca bir göz atalım: Türk Metal sendikası aylar öncesinden sözleşmeyi imzaladı. MESS'in saat ücretlerine yaptığı 35 kuruşluk komik zammı bir gece yarısı operasyonu ile kabul eden Türk Metal, bir kez daha on binlerce işçiyi sefalet ücretine mahkûm etti. İşçilerin taleplerine kulağını kapatan Türk Metal'in bu işbirlikçi tutumu, birçok fabrikada tepkilere neden oldu. Tofaş, Renault, Bosch, Autoliv gibi büyük fabrikalarda çalışan işçiler sendika yöneticilerine ve fabrika temsilcilerine karşı tepkilerini açıktan dile getirdiler. Keza Çelik-İş de sessiz sedasız MESS'in dayatmasını kabul etti ve Türk Metal'in ön açtığı sözleşmeyi imzaladı.

Yasal sürecin tamamlanması sonrasında BMİS örgütlü olduğu fabrikalara grev kararlarını astı. Greve hazırlık süreci biterken, metal patronları fabrikalarda grev oylaması yaptırarak ve kimi fabrikalarda "greve hayır"

kararı çıkartarak işçilerin birliğini ve kararlılığını kırmak istiyorlar. Yılları bilançolarında büyük kârlar açıklayan metal patronları, sıra işçilerin haklarına ve taleplerine geldiğinde "zarar"dan, krizden dem vuruyorlar. İşçileri işten atmakla tehdit ediyorlar.

BMİS'te örgütlü metal işçileri, MESS'in düşük ücret ve kural dışı çalışma dayatmasına karşı "üretimden gelen güçlerini" kullanarak boyun eğmeyeceklerini haykırıyorlar! Birleşik Metal-İş, toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başlarken işçilerin taleplerini kısaca şöyle sıralamıştı: Düşük ücretlerin iyileştirilmesi, çalışma saatleri düşürülerek istihdamın artırılması, kural dışı ve güvensiz çalıştırmaya son verilmesi, toplu iş sözleşmelerinde esnekliğe kapı aralayan maddelerin çıkartılması. Bu talepler etrafında mücadeleye girişen metal işçileri, toplu sözleşme sürecinde çeşitli eylemler yaparak mücadelede kararlı olduklarını dile getiriyorlar.

Başta BMİS'li işçiler olmak üzere tüm işçi örgütlerinin bu kavgaya iyi hazırlanması gerekiyor. Unutulmaması gereken bir gerçek var ki, metal işçilerinin mücadeleyi kazanması tüm işçilere moral verecektir, örnek olacaktır. ÜİD-DER olarak metal işçilerinin mücadelelerini sahipleniyor ve sonuna kadar destekliyoruz. ■

Deri İşçilerinden *İşçi Dayanışması*'na Mektup

■ ÜİD-DER'li deri işçileri

Merhaba sınıf kardeşlerimiz. Deri işkolunda yeni bir toplu sözleşme sürecine girdik. Tuzla'da deri işverenleri sendikası ile Deri-İş sendikası arasında yapılacak grup toplu iş sözleşmesi, yaklaşık 1000 deri işçisini kapsayacak. Deri işverenleri tıpkı diğer sektörlerdeki patronlar gibi sıfır zam dayatmak ve mevcut haklarımızı da kırpmak istiyorlar. Şu anda yılda 4 ikramiye, yakacak hakkı, yıpranma primi, aile ve erzak hakkı, izin dönüşü ve bayram parası, öğrenim, yılbaşı ve çocuk yardımı, ölüm, iş kazası, meslek hastalığı, askerlik, doğum ve evlenme yardımları, ayakkabı ve deri mont istihkakı gibi haklar mevcut. Deri işçileri olarak bu hakları elde edebilmek için çok zorlu mücadeleler verdik. Bugüne kadar elde edilen haklarımızı patronlara kaptırmayacağız. Geçmiş kazanımları daha da ileri taşımak için toplu iş sözleşmesine yeni taleplerimizi koyabiliyoruz.

Örneğin, şu an birçok sektörde olduğu gibi bizim sektörümüzde de teknisyenler ve ustalar kapsam dışı gösteriliyor, sendikaya üye olamıyorlar. Oysa bizler biliyoruz ki yıllar önce deri fabrikaları Kazlıçeşme'deyken ustalar sendikaya üye olabiliyorlardı. Tuzla'da sendikaya üye olduğu için işten atılan bir teknisyene patron şu soruyu soruyor: "Teknisyenliğin anlamı nedir?" Patron, teknisyen işçinin cevabını beklemeden ekliyor: "Teknisyenler, ustalar, işyerinde grev, direniş olduğunda işi devam ettirecek kişilerdir." Patronun sorusu ve cevabı, "beyaz yakalı" olarak adlandırılan teknisyen işçilerin neden kapsam dışı bırakıldığını gözler önüne seriyor. İşçiler patronların tuzağına düşmemeli, ücret karşılığı çalışan herkes sendikaya üye olabilmeli ve toplu sözleşmeden yararlanabilmelidir. Çünkü bu ayırım biz deri işçilerinin birlik olmasını engelliyor ve örgütlülüğümüzü parçalıyor.

Toplu Sözleşme Taleplerimiz:

- Gerek kullanılan kimyasallardan gerekse işin ağır olmasından dolayı deri işkolu "ağır ve tehlikeli işler yönetmeliği" kapsamına alınmalıdır.
- Haftalık çalışma süresi 40 saate indirilmelidir. Fazla mesai ücretleri yükseltilmelidir.
- Çalışma ortamlarımızın ıslak ve kaygan olması, asit vb. kimyasalların kullanılması, makinelerdeki koruma önlemlerinin eksik olması nedeniyle birçok iş kazası yaşanmaktadır. Bu kazaların önlenmesi için işçi sendikası, işveren sendikası ve Türkiye Mimarlar Mühendisler Odaları Birliği'nden oluşan bir denetleme kurulu oluşturulmalıdır.
- Bu kurul asgari altı ayda bir her işyerini denetlemeli, işçi sağlığı önlemlerini almayan işyerlerini bu önlem-

leri almaya zorlamalıdır. Herhangi bir işyerinde şikâyet olması durumunda kurul hemen toplanmalıdır.

- Halen geçerli olan toplu sözleşmede sosyal haklarımız "sosyal yardımlar" olarak nitelendiriliyor. Oysa bizler yardım değil haklarımızı almak istiyoruz. Bu başlık "Sosyal Haklar" olarak değiştirilmelidir.
- Mevcut sözleşmede yer alan 2,5 tonluk kömür hakkı, işçilerin taleplerine göre yakacak parası olarak da verilebilmeli ve bu tutar sözleşmede belirtilmelidir.
- İki yılda bir verilen deri montlar, yılda bir verilmelidir.
- Bugün neredeyse tüm ailelerde kadınlar da çalışıyor ve çocuklarına bakacak birini bulmakta zorlanıyorlar. Anne-babalar işyerlerinde ağır şartlarda çalışırken, akılları çocuklarında kalıyor. Bu tip sorunların yarattığı dalgınlıklar iş kazalarına da davetiye çıkartıyor. Bu yüzden deri sanayide bulunan fabrikalarda çalışan işçilerin çocuklarını bırakabilecekleri bir kreş açılmalıdır ve kreşin masrafları da patronlar tarafından karşılanmalıdır.
- Günlük ücretlerimizin 18,57 lira olduğu koşullarda ücretler asgari ücret sınırlarını geçmiyor. Ay sonunu getirebilmek için sık sık fazla mesailere kalmak zorunda kalıyoruz. Ailelerimize, kendimize ayıracak zaman dahi bulamıyoruz. Bu nedenle taban ücretlerimiz en az 800 TL'ye çıkartılmalıdır.

Bizler ÜİD-DER'li deri işçileri olarak gerek fabrikalardaki alt komitelerde gerekse de derneğimizde nasıl bir toplu sözleşme olması gerektiği üzerine tartışıyoruz. Taleplerimizi deri işçisi arkadaşlarımızla paylaşıyoruz. İçerisine girdiğimiz bu yeni toplu sözleşme sürecinde deri işçilerinin taleplerinin hayata geçmesi için deri işçileri arasındaki birliği ve örgütlülüğü güçlendirmeliyiz. ■

İşçi Hareketinden Haberler

Bericap'ta İşçiler "Mücadeleden Başka Yol Yok" Diyor!

Aralık ayında Gebze'de başlayan Bericap direnişi tüm zorluklara rağmen sürüyor. Kadın ve erkek işçiler, 4 işçi arkadaşlarının işe geri alınması için direnişi başlatmışlardı. Uluslararası bir firma olan Bericap'ın Türkiye yönetimi, sonu gelmeyen işten atmalarla Petrol-İş'in örgütlenmesini dağıtmayı hedefliyor. Direnişe başlayan işçiler, "arkadaşlarımıza sahip çıkmasaydık zaten günün birinde sıra bize gelecekti. Biz direnişe çıkarak hem sendikamızı hem de kendimizi korumak istedik" diyerek mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirtiyorlar. ÜİD-DER ve diğer işçi örgütleri Bericap işçilerine destek veriyor, sınıf dayanışmasını yükseltiyor.

Ontex İşçileri Mücadele Ediyor!

Selüloz-İş'in örgütlü olduğu Ontex fabrikasında başlayan direniş sürüyor. Sendikandan habersiz toplu iş sözleşmesi imzalamasını ve temsilcileri işçilere sormadan tepeden atmasını eleştiren işçilerin bir kısmı sendika binasına giderek sendika yönetimi protesto etmişti. Bu protesto sonrasında mücadeleciler 17 işçi işten atıldı. Canbebe, Can Ped, Helen Harper markalarının ürünlerini üreten Ontex işçileri, seslerini çeşitli eylemlerle duyurmaya çalışıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda PTT direnişçileriyle de ortak bir basın açıklaması yapan Ontex işçileri, işlerine geri dönmek istiyorlar. Ontex'in ürettiği ürünlerin boykot edilmesi çağrısını yapan işçiler, marketlerde bu ürünlerin satılmasına engel olmaya çalışıyorlar. İşçilerin işten atılmasında rol oynayan Selüloz-İş yönetimi ise işçilerin mücadelesini sahiplenmiyor. Ontex işçileri eylemlerde "Sendikalar Bizim, Ağalar Kahrolsun", "Yaşasın Ontex Direnişimiz" gibi sloganlar atıyorlar.

Işıksoy Tekstil İşçileri Direnişte!

12 saat boyunca kötü koşullarda ve düşük ücrette çalışan Işıksoy Tekstil işçileri, sonunda örgütsüzlük çemberini kırdılar ve sendikalarına üye oldular. Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesindeki Işıksoy Tekstil'te 320 işçi DİSK Tekstil'e üye oldular. Sendikayı türlü yalanlarla karalayan patron, 50 tekstil işçisini sendikaya üye oldukları gerekçeyle işten attı. Baskılara boyun eğmeyen işçiler direnişe başladılar. Direniş yerinde işçiler sık sık "İnadına Tekstil İnadında DİSK" sloganını haykırıyorlar. Tekstil işçileri destek ve dayanışma bekliyor.

Adana Numune Hastanesi önünde güvenlik ve yemekhane bölümlerinde çalışan sağlık işçilerinin direnişi Ocak ayından bu yana sürüyor. İhaleyi kaybeden taşeron firma, sözleşmenin sona ermesini gerekçe göstererek, işçilere bütün hakların ödendiğine dair kâğıt imzalatmak istedi. Dev Sağlık-İş üyesi işçilerin büyük çoğunluğu bu kâğıda imza atmadı ve işe geri dönmek için direnişe başladı. Hastane yönetimi direnişin bir an önce bitmesi için işçilere baskıda bulunuyor. Direnen işçiler "battaniyeni al gel" çağrısıyla kitle örgütlerinden destek ve dayanışma bekliyorlar.

Adana Numune Hastanesi Önünde Direniş!

Adana Numune Hastanesi önünde güvenlik ve yemekhane bölümlerinde çalışan sağlık işçilerinin direnişi Ocak ayından bu yana sürüyor. İhaleyi kaybeden taşeron firma, sözleşmenin sona ermesini gerekçe göstererek, işçilere bütün hakların ödendiğine dair kâğıt imzalatmak istedi. Dev Sağlık-İş üyesi işçilerin büyük çoğunluğu bu kâğıda imza atmadı ve işe geri dönmek için direnişe başladı. Hastane yönetimi direnişin bir an önce bitmesi için işçilere baskıda bulunuyor. Direnen işçiler "battaniyeni al gel" çağrısıyla kitle örgütlerinden destek ve dayanışma bekliyorlar.

DSC Otomotiv'de Direniş Saldırı!

Kocaeli'de kurulu Güney Kore sermayeli DSC Otomotiv Koltuk Sistemleri fabrikasında işten atılan 35 işçinin direnişi sürüyor. İşçiler Birleşik Metal-İş'te örgütlendiler ve çoğunluk tespiti yapılması talebiyle Çalışma Bakanlığı'na başvurular. Bunun üzerine DSC patronu üretimi durdurdu ve işçileri toplayarak bir konuşma yaptı. Konuşmada, "ya sendikadan istifa eder çalışırsınız ya da hepinizi atarım" şeklinde gözdağı verdi. Ancak DSC işçilerini patronun bu tehditleri yıldırmadı. Bunun üzerine 35 işçi sendikada örgütlendikleri için işten atıldı. İşten atılan işçiler fabrika önünde direniş başlattılar.

İşçileri işten atmakla kalmayan DSC patronu, işyerine yeni işçi almak istedi. Direnişçi işçiler buna engel olmak isteyince polisin saldırısına uğradılar. Ama işçiler saldırı sonrasında da direniş alanını terk etmediler. İşçiler, baskılara boyun eğmeyeceklerini DSC patronuna göstermiş oldular. BMİS direniş alanında düzenlediği basın açıklamasıyla, üyelerine yapılan saldırıyı kınadı. DSC işçilerine yapılan bu saldırı bütün işçilere yapılmıştır. Ama bu saldırılar işçilerin mücadele etmesini asla engelleyemeyecektir!

Casper Bilgisayar İşçileri Direnişle Kazanacak!

Ümraniye Tepeüstü'de bulunan Casper Bilgisayar, kurulduğu günden bu yana işçilerin emeğiyle büyüdü. Gittikçe büyüyen Casper Bilgisayar, sıra işçilerin haklarına geldiğinde bölüm daralması gibi yalanlara başvuruyor. İşçilerin sendikal örgütlenmesine engel olmak isteyen Casper Bilgisayar, 21 Şubatta 4 işçiyi işten attı.

Daha sonra işten atılan işçilerin sayısı 7'ye çıktı. Fabrika önünde direnen işçiler, fabrikada çalışan işçi arkadaşlarından da işe giriş-çıkışlarda destek alıyorlar. "Senin hayatın senin teknolojin" diye TV'lerde reklam üstüne reklam yapan Casper patronuna işçilerin cevabı, "benim mücadelem benim sendikam" oldu. Birleşik Metal-İş sendikası bir yandan hukuki başvuruları yaparken, diğer yandan da işçiler arasında örgütlenmeye devam ediyor.

KDS'de Direniş ve Patronun Türk Metal Oyunu!

KDS fabrikasında haksız yere işten atılan işçilerin başlattıkları direniş 4 Şubattan beri devam ediyor. Ancak işyerinde yeni gelişmeler yaşanıyor. Keyfi uygulamalara ve işten atmalara karşı başlatılan mücadele sonrasında KDS patronu, fabrikada kısmi iyileştirmeler yapmak zorunda kalmıştı. Patronun amacı işçilerin sendikalaşmasının önüne geçmekti. İşyeri önünde direniş başlatan mücadeleciler işçiler ise, içerideki arkadaşlarını da mücadele etmeye çağırıyordu. Gelişmeler karşısında sıkışan KDS patronu, işçilerin mücadeleciler sendikalarında örgütlenmesini önlemek için işyerine işbirlikçi Türk Metal sendikasını sokmaya çalışıyor. Bir akşam iş çıkışında, işçiler, servislerle, üye yapılmak üzere Türk Metal şubesine götürüldüler. Şimdiye kadar yüze yakın işçinin Türk Metal'e üye yapıldığı söyleniyor. Böylelikle KDS patronu, işçileri bizzat Türk Metal üzerinden kontrol etmek istiyor. İşçiler patronların bu tür oyunlarına karşı uyanık olmalı, mücadeleciler sendikalarda örgütlenmeli ve kendi güçlerine güvenmelidirler. ■

Mısır'dan Hindistan'a, Yunanistan'

Arap emekçilerin isyanı sürüyor

Tunus'ta başlayan, Mısır'da devam eden halk ayaklanması şimdi Libya'da sürüyor. Tunus ve Mısır emekçileri başlarındaki diktatörleri alaşağı ettiler, şimdi Libya halkı Kaddafi diktatörlüğüne karşı mücadele veriyor. Birkaç ay öncesine kadar cani diktatörlerin adlarını fısıltıyla bile söylemekten korkan emekçi kitleler, birkaç hafta içinde korku duvarını aşarak diktatörleri tahtlarından indirdiler. 42 yıldır halkı inim inim inleyen Kaddafi, diktatörlüğünü sürdürmek için emekçilerin üzerine savaş uçakları göndermekten, halkı bombalamaktan geri durmayacak kadar canileşmiş durumda. Fakat emekçi halk tüm bunlara rağmen pes etmiyor. İsyani diğer Arap ülkelerine de sıçramış durumda. Yemenli emekçiler de Tunus, Mısır ve Libya halkının yolundan yürüyor. Ayrıca Bahreyn, Umman, Suudi Arabistan, Irak ve Suriye'de de gösteriler yükseliyor.

Tunus'ta Bin Ali'nin devrilmesinin ardından iktidara gelen ve Bin Ali'nin devamı olan Ganuşi hükümetinin ömrü 27 Şubat'a kadar sürdü. İsyani sürdüren Tunuslu emekçiler Ganuşi hükümetini düşürdüler. Onun yerine yeni bir hükümet kuruldu. Yeni hükümet Tunus halkının nefret ettiği Bin Ali'nin siyasi polis örgütü ve istihbarat dairesini feshetmek zorunda kaldı. Baskı ve işkencelerle öne çıkan bu iki kurum, isyan eden halkın öfkesinin hedefi olmuştu.

Mısır'da ise Mübarek'in devrilmesinden sonra 8 Martta Mısırlı kadınlar Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Tahrir Meydanında bir araya geldiler. Sokaklarda taleplerini dile getiren bildiriler dağıttılar. Mısırlı kadınlar haklarının anayasal güvence altına alınmasını talep ediyorlar. Politik alanda yer almak istediklerini söyleyen kadınlar, daha fazla özgürlük ve demokratik hak talebinde bu-

lunuyorlar. İşçiler ise asgari ücretin yükseltilmesi, fazla mesailerin ödenmesi, iş saatlerinin düşürülmesi, işçilere daha saygılı davranılması, yolsuzluk yapan yöneticilerin görevden alınması gibi taleplerle grevlere devam ediyorlar.

İsyani dalgasının ulaştığı Yemen'de ise Ali Abdullah Salih'in 32 yıllık iktidarı sallantıda. Emekçiler protesto mitingleri düzenliyorlar. İşçiler ve emekçiler yolsuzluğun ve çürümenin artık bitmesini istiyorlar. İş, eşit ve adil sağlık sistemi, kapsamlı bir reform talep ediyorlar. 12 Martta yapılan gösterilerde, polislin göstericiler üzerine ateş açması üzerine 7 kişi, 13 Martta yapılan gösterilerde ise 1 kişi yaşamını kaybetti. Ancak emekçi kitleler devlet terörüne rağmen korkup evlerine çekilmiyorlar, mücadele etmeye devam ediyorlar.

13 Martta Bahreyn'de yapılan gösterilerde polis kitlelere saldırdı. Yönetimi protesto eden halk aynı Mısır'daki gibi başkentin ana meydanına çadırlar kurmuş durumda. Pazar günü gösteri oldukça kalabalıktı. Yolları kapatan emekçi kitlelere polis plastik mermi ve gaz bombalarıyla saldırdı. Halk, "güç ve iktidar bir ailenin elinde olmamalı" diyor ve eylemlerine devam ediyor.

İsyani ateşinin sıçradığı ülkelerden biri olan Irak'ta özellikle gençler işsizliğe, kötü yaşam koşullarına ve yolsuzluğa son verilmesini istiyorlar. Fas'ta ise tepkilerden korkan kral reform sözü vermek zorunda kaldı. Suudi Arabistan'da yapılan gösterilerde polis ateş açarak kitleleri durdurmaya çalışıyor. Ancak bu da kitleleri durdurmaya yetmiyor ve gösteriler birbirini izliyor. Umman'daysa kitleler sosyal adaletsizliği, işsizliği ve yoksulluğu protesto ediyorlar. Ülkenin en büyük limanı Sohar'da bir araya gelen on binlerce kişi liman ve petrol rafinerilerini işgal ettiler. Suriye'de de binlerce kadın emekçi, hayat pahalılığını protesto etmek için sokağa çıktı. Diğer bir Arap ülkesi olan Lübnan'da ise 8

dan Libya'ya Mücadele Sürüyor

binden fazla işçi "Ekmek, Eğitim ve Özgürlük" talebiyle sokaklara çıktı, gösteri yaptı.

ABD'den Avrupa'ya gösteriler

Krizden dolayı işçi sınıfına dönük saldırılar artarken, dünyanın birçok yerinde mücadeleler de yükseliyor. ABD'nin Wisconsin eyaletinde, sendikaların toplu pazarlık yapma hakkını gasp eden yasa meclisten geçti. Ancak buna sessiz kalmayan işçiler, Tunus ve Mısır emekçilerini selamlayarak meclis binasını işgal ettiler. Ohio'da da Senato sendikaların pazarlık hakkını kısıtlayan benzer bir yasayı kabul etti. Bu yasa kamu sektöründe çalışan işçilerin toplu pazarlık yapma hakkını elinden alıyor. Yani sendikaları tasfiye olma noktasına getiriyor. Amerikalı işçiler bu saldırıya öfkeyle tepki gösteriyorlar.

Yunanistan ise genel grevlerle sarsılıyor. Yunanistan'da 23 Şubat'ta yeniden genel grev yaşandı. Yunanistan'ın kalbi Atina'da hayat adeta durdu. İşçiler Sintigma Meydanı'nı Tahrir Meydanı'na çevirelim dediler. Krize karşı en yoğun genel grevlerin yaşandığı Yunanistan'da işçi sınıfı pes etmiyor.

Beri taraftan Almanya'da da uyarı grevleri gerçekleşiyor. 1 Mart'ta kamu çalışanları uyarı grevi yaptı. 600 bin kamu çalışanı, maaşlarına aylık 50 euro prim ve %3 zam yapılmasını istiyorlar. Almanya'da GDL sendikasına üye makinistler de zam talebiyle 4 Mart'ta uyarı grevi yaptılar. 7 Mart'ta da süresiz grev oylaması yaptılar ve makinistlerin %90'ı süresiz grev kararı aldılar. Özellikle demiryolu ve yük taşımacılığında ciddi aksama yaşandı. Aynı zamanda öğretmenler de greve çıktılar. Öğretmenler de maaşlarına %3 zam ve 50 euro prim talep ediyorlar. Telekom işçileri de kitlesel olarak grevlere katılıyorlar.

Hindistan'da gösteriler

23 Şubat'ta, Yeni Delhi'de, yüz binlerce işçi, temel ürünlerdeki fiyat artışlarının kontrol altına alınması, sosyal güvenliğin kayıt dışı çalışan işçileri de kapsayacak şekilde yaygınlaştırılması, güvencesiz çalışmanın engellenmesi, işsizliğin önüne geçilmesi, özelleştirmelerin durdurulması gibi taleplerle parlamentoya yürüdü.

Çok sayıda sendikaların ortaklaşa organize ettiği mitingde, işçiler, işsizliğin ciddi boyutlara ulaştığı, buna karşılık 12 saat çalışmanın kural haline geldiği, ücretlerin sefalet ücreti düzeyinde seyrettiği, sosyal güvencenin ve iş güvencesinin bulunmadığı, iş kazalarının tırmanışa geçtiği, kuralsızlığın ve kanunsuzluğun diz boyu olduğu bu koşulların kendilerine yaşam olanağı tanımadığını haykırdılar ve hükümeti uyardılar.

Özel ve kamu sektöründeki işçilerin birlikte gerçekleştirdiği eyleme, sadece sendikal örgütlülüğün görece yüksek olduğu işkollarında çalışan işçiler (kamu çalışanları, banka ve sigorta çalışanları, Telekom işçileri) katılmadılar; onların yanı sıra, inşaat işçileri, hamallar, şoförler, oto yıkayıcıları, dokuma işçileri gibi sendikal örgütlülükten yoksun işçiler de yoğun bir katılım sergilediler.

İşçi sınıfı tüm dünyada ağır çalışma koşulları altında eziliyor ve dizginsizce sömürülüyor. Sermaye, sanki bir kaleminden çıkan politikalarla saldırıyor işçilere. Bu Türkiye'de ne kadar böyleyse ABD'de, Hindistan'da, Almanya'da ya da Yunanistan'da da böyledir. Bugün Arap emekçileri suskunluklarını bozarak tepelerindeki diktatörleri isyanlarla alışı ediyorlar. Dünyanın birçok yerinden mücadele sesleri yükseliyor. Dünya işçi sınıfı olarak kurtuluşumuz aynı hedef doğrultusunda mücadele yürütmekten geçiyor. ■

İşçiler UID-DER'in Mücadele Okulundan Öğreniyorlar!

Mart ayı geldiğinde her yıl 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nü anarız. Çünkü bugün, sıradan bir gün değildir. Ama patronlar sınıfı bu anlamlı günü de "sevgililer günü", "anneler günü" gibi günlere dönüştürmek, bunun üzerinden para kazanmak istiyor. Buna izin vermemeliyiz, vermeyeceğiz de.

UID-DER'in temsilciliklerinde düzenlediğimiz "Emekçi Kadınlar Mücadelede Bir Adım Öne!" etkinliğinde 8 Mart'ı özüne yakışır bir şekilde andık. Etkinliklerde, 8 Mart'ın, dünya emekçi kadınlarının tarihe kazıdıkları gerçek bir mücadele günü olduğu vurgulandı. Etkinliklerimize birçok sektörden işçi kadınlar, çok sayıda ev kadını ve yanı sıra, kadınları desteklemek amacıyla erkek işçi arkadaşlarımız da katıldılar. Tarihimizden de görüyoruz ki, gerçek kurtuluş bu sömürü düzenine karşı kadınıyla erkeğiyle mücadele etmekten geçiyor. Nitekim bugün dünyanın birçok yerinde emekçi kadınlar mücadelenin en ön saflarında yerlerini almaya devam ediyorlar.

Tıpkı bugün işsizlikten, yoksulluktan, sefaletten, basıkıcı rejimlerden bunalan milyonlarca Arap emekçisinin isyanında kadınların ön saflarda yerlerini almaları gibi. Bugün Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da yaşanan halk ayaklanmaları hepimizi heyecanlandırıyor. Derneğimizin temsilciliklerinde yaptığımız "Arap Halkları İsyanda, Çözüm İşçi İktidarında" başlıklı seminere metalden, deriye, petrokimyadan tekstile kadar birçok sektörden işçi katıldı ve hepsi de şu düşünceyi paylaştı: "Keşke şimdi ben de orada olsaydım!"

Etkinliklerimizde Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da yaşanan durum ve biz işçilerin buradaki ayaklanmalara nasıl bakması gerektiği anlatıldı. Orada yaşananlar bir seyyar satıcının kendisini yakmasıyla başlasa da, yaşananlar

gösteriyor ki bu bir anlık saman alevi gibi tutuşup sönen bir ateş değil. Yılların biriken öfkesinin giderek kabarttığı bir isyan dalgası söz konusu... Arap emekçileri bizlere hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmamız gerektiğini gösterdiler.

Her geçen gün giderek hak gaspları artıyor. İş saatlerimiz uzuyor, taşeronlaştırma yaygınlaştırılıyor, iş güvencemiz ellerimizden alınıyor. Geçtiğimiz günlerde işçi sınıfına dönük katmerli sömürü saldırısını içeren "torba yasa" kabul edildi ve yürürlüğe girdi. Temsilciliklerimizde bu yasaya ilişkin bir seminer de gerçekleştirdik. Gebze temsilciliğindeki etkinliğimize direnişçi Bericap işçileri de katıldılar. Tüm temsilciliklerimizde gerçekleştirdiğimiz bu etkinliğe torbalar içerisine konulan maddeler çekilerek başlandı. Çıkan her madde, hak gaspı, işsizlik, karanlık bir gelecek idi. Etkinliğin soru cevap kısmında birçok işçi söz alarak "torba yasa"yı bu kadar detaylı bilmediklerini söyledi. UID-DER'de gerçekleştirilen etkinliklerde öğrendiklerini belirttiler.

Örneğin, Sarıgazi'den plastik işçisi bir arkadaşımız şöyle dedi: "Bizim taleplerimiz arasında elektrik, doğalgaz, su borçlarımızın silinmesi var. Torba yasa bunları silmek yerine patronların borçlarını siliyor." Metal işçisi bir arkadaşımız ise, "Bu yasayı burada öğrendim, benim için çok iyi oldu. Şimdi şunu düşünüyorum, bu yasanın geçmesinin ardından 29 yaşından büyük işçiler ne yapacak? Nasıl yaşayacak? İş bulabilecek miyiz? Bu kısmı beni çok ilgilendiriyor" diye ekledi.

Gebze'den bir metal işçisinin söyledikleri aslında ne yapılması gerektiğini gözler önüne seriyor. Bu arkadaş, UID-DER logosundaki anahtarını göstererek "Bizler bu anahtarın ellerimizde olduğunu unuttuk, problem bu. Eskiden patron işçinin yanına korkarak gelirdi. Çünkü işçinin elindeki anahtarı kafasına yemekten korkardı. Ama şimdi o kadar pervasızlar, o kadar rahatlar ki. Bunun sebebi de bizlerin örgütsüz oluşu, sendikasız oluşudur" dedi.

UID-DER mücadeleciler işçilerin kurduğu bir dernektir. Amacı işçilerin birliğini sağlamak, dayanışmayı yükseltmek ve mücadeleyi örgütlü ve bilinçli olarak yürütmektir. UID-DER işçiler için bir mücadele okuludur aynı zamanda. Bu mücadele okulunda bilinçlenen ve örgütlenen işçiler patronlara boyun eğmiyorlar ve eğmeyecekler de! ■

İşçiler İşten Çıkınca Nereye Gitmeli?

■ Ümraniye'den bir işçi

Mekanik bakım ve elektrik sektöründe çalışan bir işçiyim. Yakın zamanda askerden geldim ve 3 aydır da trafo üreten bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikada mesaimi bitirdiğimde ÜİD-DER Sarıgazi şubesine uğradım. Hemen her cumartesi olduğu gibi bu cumartesi de ÜİD-DER'e uğradım. Kapıdan içeri girdiğimde hemen herkes elinde bir işle çalışıyordu. Pazar günü yapılacak etkinlik için artık son hazırlıklar yapılıyordu. Tam bu anda mesleğimle alakalı bir işin üstüne denk gelmiş oldum. Hemen gönüllü olarak işi yapmak istediğimi, bir katkı sunmak istediğimi söyledim. ÜİD-DER'i tanıdığım ilk günden beri kendime güvenim artmıştı. Ayrıca burada yani ÜİD-DER'de yapılan işler insana ayrı bir mutluluk veriyor. Bir süre sonra işimizi bitirdik.

Sonra sobanın etrafında ısınırken masanın üstünde **İşçi Dayanışması** bültenini fark ettim. Şubat sayısında "Hastasıyım Bu Sağlık Sisteminin" adlı yazıya gözüm ilişti. Bir halka oluşmuştu, bu yazıyı sesli bir şekilde baştan sona kadar okudum. Bu yazı vesilesiyle hastanelerde başımıza gelenlerle ilgili sohbet ettik. Bu sohbet sırasında bir ÜİD-DER'li "peki neden işçiler bu sisteme, bu ezilmişliğe ses çıkarmıyor sizce?" diye sordu. Ben bu soruyu kısaca şöyle cevapladım: "İlk olarak işçilerin çoğunluğu bastırılmışlıkla yaşıyor, ikinci olarak işimden olurum korkusu yaşıyor ve son olarak bu şartlardan daha iyi iş bulacağını sanmıyor insanların çoğunluğu. Aslında ben de çocukluğumdan beri haksızlıklara boyun eğmek istemiyordum, fakat tek başıma ne yapabilirim ki diye düşünüyordum. Ta ki bir ÜİD-DER'li ile tanışıp bizzat ÜİD-DER'e gidip gelene kadar. ÜİD-DER'e gidip gelmeye başladıkça hakların verilmeyip alındığını öğrendim. Kendime olan güvenim arttı. Haklarımızı almak için birlik olmalıyız. ÜİD-DER'de öğrendiklerimizi işçi arkadaşlarımıza anlatmalıyız. Ben anlatıyorum ve işçi arkadaşlarımla korkularını yavaş yavaş birlikte yenmeye başlıyoruz.

Ben mesai sonrası ÜİD-DER'de kısaca bunları yaşadım. Hem bir iş yaptım, hem bülten okudum, hem de sohbet ettim. Daha çok işçi arkadaşım ÜİD-DER'e gelmeli, bu örgütlülüğe katılmalı, dostluğumuzu paylaşmalı ve mücadele etmelidir. Çünkü ÜİD-DER bizlerin örgütüdür. ■

Şimdi de "Kaizen" Çıktı Karşımıza

■ Ankara Sincan Organize'den ÜİD-DER'li bir işçi

“Kaizen, sürece yönelik, küçük adımlı, insana dayanan, bilgiyi paylaşan sürekli iyiyi arama çabasıdır. Kaizen'in baş sloganı şudur: «En iyi iyinin düşmanıdır!» Sorunları saklamak, örtmemek Kaizen'in ön koşuludur. Sorun çözme aşamasında farklı uzmanlık alanlarından oluşturulan Kaizen ekipleri görevlendirilir. Bu Kaizen ekibine girebilmek için de çalışma stiliyle kendini ön plana çıkarman gerekiyor.”

Ne kadar afili laflar değil mi? Bize şimdi bunları benimsetmeye çalışıyor patronlarımız. Patronlar için bu anlamlara gelebilir söylenenler, ama bizim için "Patronlara nasıl daha fazla kâr getirebilirim" diye çözüm bulma sisteminden başka bir şey anlamına gelmez.

Kapitalizmin bu yeni sistemi toplam kalite yönteminin yeni versiyonudur. Bu sefer işçiler üzerindeki baskı iki kat daha artırıyor. Toplam kalite yönteminde işçiler sadece makine olarak görülürken "kaizen"de işçiler kapitalistlere daha fazla kâr sağlayan düşünen makine olarak tasarlanıyor. Bunun için de işçilere motivasyon amacıyla yani bu sistemi belleklerine yerleştirmek için bazı ödüller veriliyor. Bu ödüller alabilmek için de her gün bir tasarı sunmalısın. Böylelikle hem işçilerin performansını yükseltmek hem de işçiler arasındaki rekabeti daha da körükleyerek onları birbirinden ayırmak amaçları.

Bu yeni icat sistemin de işçilerin yararına olmadığı bir gerçektir. Bu gerçeğin farkında olan işçiler olarak bu konuyu işçi arkadaşlarımıza anlatmak gene biz işçilere düşüyor. ■

UPS'de Neler Değişti?

■ UPS'den bir işçi

Merhaba arkadaşlar, Ben 9 aylık direniş sonrasında işime geri dönen bir UPS Kargo işçisiyim. İşimize geri döndüğümüzde işyerinde birçok şeyin değiştiğini gördüm. Çalışma saatleri 8 saate düşmüş, dinlenme molları tam olarak kullanılmaya başlanmış, zorunlu mesailer kalk-

mış, şeflerin işçilere hakarete kadar varan kötü davranışları düzelmiş ve daha birçok koşul değişmişti. Fakat tüm bu değişimler ve olumlu örnekler yaşanırken bir işçi arkadaşımız iş kazası geçirdi. Tonlarca ağırlıktaki demir bant, patronun ihmalkârlığı ve kâr hırsı nedeniyle arkadaşımızın üzerine düştü. Sol bacak ve sol kolunda kırık-

lar oluştu. Arkadaşımız ambulansla hastaneye kaldırılırken durumu sendikamıza bildirdik. Biz UPS işçileri insanca bir yaşam için patronun tüm saldırılarına karşı mücadele ediyoruz. Sendikalaşma mücadelemiz devam ediyor. İş kazaları dâhil patronlar sınıfına karşı örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. ■

Özveri ve Dayanışmanın Önemi

■ İğdir'dan işsiz bir işçi

ÜİD-DER'in sitesini takip ediyorum ve dikkatimi çeken bir noktaya değinmek istiyorum. Bir konuyu öz olarak ortaya koymak önemlidir. Bu anlamıyla kitabi dille kitlelerin örgütlenmeyeceğini de biliyoruz. İnsanlar tarih boyunca kendilerini ifade edebilmek için bedeller ödemiş ve sonunda kazanmış veya kaybetmiştir. Bu noktada örgütlülük çok önemlidir. Bizler neden işyerlerimizde örgütlenmeyelim ve neden hakkımızı almalıyız? Arkadaşlardan biri sitede şunu belirtmişti: "Ben ÜİD-DER'le tanıştığım günden beri her şeyi öğrendim; acıyı, tatlıyı, dayanışmayı, kavgayı..." Evet bence de insan kavga etmelidir. Biz işçiler kendi haklarımızı savunmak, insanca yaşamak için örgütlü kavgaya vermeliyiz.

Şimdi yaşadığım şehirde, kavgadan vazgeçmiş, yılmış insanlar var. Ama ben onlara katılmıyorum, kavganın ve direnmenin zamanı ve yaşı yoktur. Burada kültürel yozlaşmayı net olarak görüyorum. Sistemin kültürel yozlaşmayla neleri hedeflediğini az çok tahmin edebiliyoruz. Bu belirtmiş olduğum kavgaya inancını yitirmiş kişiler, "her şey bir yere kadar" diyorlar. Ben bunun

kavgayı bilince çıkaramamakla ilgili olduğunu düşünüyorum. Bugün fabrikalarda işçiler haklarını bilmiyorlar, sömürüye ses çıkarmıyorlar. Onlara gerçekleri anlatmak gerek. Onlardan biri olduğumuzu gösterirsek aramızda örgütlenme açısından bir bağ oluşur. Bunu belirtmemin sebebi, bunu bizzat yaşamış olmamdır. Ben ÜİD-DER'le tanıştıktan sonra aramızda kopmaz bağlar oluşmuştu. Bugün uzak bir şehirde olsam da düşüncelerim hiç değişmedi.

Derneklerimiz biz işçilerin önemli mücadele araçlarıdır. Biz işçilerin ikinci ailesi ama mücadele ve hayat kavgasında birinci ailelerimizdir. Her şeyimizi, açlık, yokluk, acı, tatlı, her şeyi hep birlikte yaşayıp, birlikte aşabilmek için. Bu cümle bana ELİF ÇAĞLI'nın "YAŞAMAK" şiirini hatırlattı. İşçi arkadaşların da okumasını tavsiye ederim, biz işçilerin yaşadıklarını çok güzel açıklıyor. Derneklerimizi doldurmalı, sahiplenmeliyiz ki, zafere giden yolda derneklerimiz bizlere öncülük etsin. Son olarak belirtmek istediğim, bizler ancak örgütlü mücadele edersek kazanırız. Çünkü, ÖRGÜTLÜYSEK HER ŞEYİZ, ÖRGÜTSÜZSEK HİÇBİR ŞEY! ■

Bericap Direnişçisinden Mektup

■ Bericap direnişçisi bir işçi

Bericap kapak fabrikasında 2000 senesinde çalışmaya başladım. 11 sene sonunda bir şeyi çok iyi anladım, sendikalı olmamız gerekiyordu. Geçen onca sürede usulsüz çalıştırılan arkadaşlarımız oldu. Vardiya sistemi çok düzensizdi, ücretler çok düşüktü. Arkadaşlarımızın sosyal hayattan koptuğunu, maddi sıkıntılar yüzünden ailesiyle sorunlar yaşadığını gözlemliyordum. Ben de çok sıkıntı yaşadım.

Bunları göz önüne alarak ve iş güvenliğini sağlamak amacıyla örgütlenmeye başladık ve başardık. İnsan gibi çalışıp insan gibi yaşamak istedik. Fabrikada uygulanan kölelik düzeninden kurtulmak için onurlu bir mücadeleye giriştik. Sendikalı olalı bir sene oldu. Bu bir sene içerisinde patron türlü bahanelerle üzerimizde baskı kurmaya çalıştı. Fabrikadaki sendikal örgütlenmeyi bitirmeye girişti. Biz 92 arkadaş, sudan sebeplerle tazminatsız

olarak işten atılan 4 arkadaşımızı savunmak ve bağlı bulunduğumuz Petrol-İş sendikasının fabrikadaki sürekliliğini sağlamak için iş bıraktık. Kararlılığımızı göstermek istiyorduk. Fakat çalıştığımız Bericap fabrikası bize "problem nedir" diye sormadan bir hafta içinde hepimizi tazminatsız olarak işten attı. Bu da fabrikanın sendikaya olan bakış açısını ve işveren gözündeki değerimizi açıkça ortaya koydu.

İki aydan fazla bir süredir fabrika önünde direnişeyiz. Pişman değilim. İnsan hakkını aramakta yılmamalı ve asla pişman olamamalı. Bizim gibi direnişte olan veya çalışan bütün emekçilere selam. Biz Bericap'ta direnişeyiz ve herkesi direnişimize desteğe bekleriz. Bütün işçi arkadaşları sendikalı olmaya davet ediyorum. ■

Bir Polyplex Direnişçisinden Mektup

■ Çorlu'dan bir Polyplex direnişçisi

Çalıştığımız şirket kendi sektöründe dünyanın en önde gelen firmalarından biri. Orada gürültülü bir ortamda; toza, gaza, kanserojen maddelere maruz kalarak; meslek hastalıklarına yakalanma riskiyle çalışıyoruz. Sizler gibi bizim de aldığımız ücretler yaptığımız işe göre düşük, çalışma koşullarımız zor. Gençliğimizi, sağlığımızı verdiğimiz işyerimiz kurulalı beş yıl oluyor ve büyük gelişme gösterdi. Hindistan'dan gelen patronlarımız geçen aylarda gazetecilere şunları anlattılar: "Yüzde 100 kapasiteyle çalışıyoruz. Yeni tesisler de açacağız, yeni işçiler alacağız. Türkiye bizim için Avrupa üssüdür. Bütün dünyaya Türkiye'den ürün satıyoruz. Türkiye ihracat yapmak için çok iyi bir ülke."

Bunları duyunca fabrikamız geliyor diye sevindik. O zaman biz de hakkımız olanı alalım, iyi bir ücret, sosyal hak, daha iyi çalışma şartları isteyelim dedik. Sorduk, bunlara ulaşmak için sendikalı olmak gerektiğini, işverenimizle toplu sözleşme yapmak gerektiğini öğrendik. Sendikalı olmanın, toplu sözleşme yapmanın anayasal hakkımız olduğunu öğrendik.

Gidip Petrol-İş Sendikası'nın kapısını çaldık. Bu sendika 60 yıllık bir sendika ve bizim de bağlı olduğumuz kimya, lastik, plastik işkolunda örgütlü. Petrol-İş'e üye olduk. Yeterli çoğunluğa sahip olup toplu sözleşme yapmak için çalışırken patron 21 arkadaşımızı işten çıkarttı, baskılara başladı, destekçilerimizle görüşmeyelim diye fabrikanın çevresine branda gerdi, adeta utanç duvarı yarattı. Sendikacı ağabeyimiz Osman Sayın, direnişimiz için çabalarken trafik kazasında görev başında şehit oldu.

Bu arada gördük ki anayasa referandum sürecinde söylenenler doğru değilmiş. AKP iktidarı "artık birden fazla sendikaya üye olabileceksiniz, özgürlük geldi" di-

yordu ama bir sendikaya üye olup adaletsizlikler yaşarken bize sahip çıkmadılar. Biz şimdi hükümeti de işçilere sahip çıkmaya çağırıyoruz.

İşten çıkartılan arkadaşlarımız fabrikanın tam karşısına bir çadır kurdular, direnmeye başladılar. Çorlu'da sizin gözünüzden uzakta, karakışın ortasında bir demokrasi mücadelesi, hak mücadelesi veriliyor aynı Tekel işçileri gibi. Hepinizi dayanışma çadırımıza bekliyoruz.

Biz ne olursa olsun sendikalı olduğumuz için mutluyuz, gururluyuz. Sendika sayesinde hiç tanımadığımız binlerce işçinin dayanışmasıyla kışa, soğuğa rağmen direnip sonunda haklarımızı alacağımızı biliyoruz. Size de çağrı yapıyoruz: Gelin sendikalı olun, emeğinizin hakkını isteyin. Oğullarınızı, kızlarınızı, komşularınızı sendikalı olmaya çağırın, sendikaların kapısını çalın.

Bugün sendikamız resmi olarak işyerindekilerin çoğunluğunu üye yaptığını ispat etti. Ama patronumuz işi yokuşa sürüyor, hukuki yolları kötüye kullanıp sözleşmeye oturma işini uzatıyor. Ama kararlıyız, başaracağız. Polyplex'te toplu sözleşmemizi yapıp insanca yaşayacak şartları yaratacağız. Biliyoruz çevredeki fabrikalarda bir sürü işçi kardeşimizin de umudu biziz. Başarı hepimizin başarısı olacak. ■

Kuyumculuk Sektörü Bizim Sırtımızdan Büyüyor

■ Yenibosna'dan bir işçi

Ben İstanbul Yenibosna'da bulunan Kuyumcukent'te, Baltın takı üretiminde çalışan bir işçiyim. Kuyumcukent, Atölye blok, AVM ve Büro kuleleri olarak üç bölümden oluşuyor. Halen inşaatı süren Atölye ve Büro kulesi ile Kuyumcukent işçilerin sırtından büyümeye devam ediyor. Kuyumculuk yani altın ve gümüş takı sektörü, sadece Kuyumcukent'te değil İstanbul'un birçok bölgesinde üretimden satış elamanına varana kadar bütün işçilerinin sırtına basa basa yükselmeye devam ediyor. Üstelik bu sektör dünya sıralamasında da artık en üst basamaklarda yer alıyor. Altın takı sektöründe çalışan işçilerin yarısından fazlasının sigortasız çalıştırılması bir gerçekliktir. Fakat ben sizlere uzun çalışma saatlerinden bahsetmek istiyorum.

Günlük 11 ya da 12 saat üzerinden hesaplanır çalışma saatleri, ama hep fazla mesai olur. Eminim "bizim

sektörde de böyle, hatta biz daha fazla çalışıyoruz" diyenleriniz olacaktır. Fazla mesaiden kastım aslında normal çalışmayı kapsıyor. Çünkü çalıştığım sektörde 15 saatten az çalışan işçiler "bugün eve erken gidiyorum" diyorlar. Bazı günler 20 saati aşıyor ve ertesi gün eve gitmek yok! 3 saati aşmayan uykunun ardından ikinci bir 20 saatin devreye girdiği oluyor. Bu böyle iş bitene kadar devam ediyor. Eğer iş bir hafta boyunca bitmezse o bir hafta boyunca günlük 3 ya da 4 saati aşmayan uyku ile çalışmaya devam ediliyor. Resmi tatillerde çalışılan süreler ise fazla mesai ücretiyle ücretlendirilmiyor. Ramazan ve Kurban bayramlarının ilk günü evde isen diğer günleri çalışıyorsun demektir.

Aslında bilinçsiz bir şekilde çalışarak, kendimiz büyüterek bugünlere getiriyoruz bu sektörü ve sektörün patronlarını. Üreten biz isek haksızlıklara dur diyecek olan da bizleriz. Bunu da ancak örgütlenerek yapabiliriz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz! ■

Merhaba

Ne güzel şey kardeşler
Haykırmak göklere
Dağlarımın koynundan
Hep birlikte
Kartal kadar yırtıcı
Bülbül gibi yumuşak
Ve sizinle var olmak...

Issız dağ yollarında
Bir başına yapıyalnız
Ve ortak benliğinde insanlığın
Hep beraber yaşamak...

Merhaba!
Dağlarımın koynunda
Uyuyan kardeşlerim
Özgürlüğe kanat çırpın
Kelebekler merhaba
Tüm yeşiline ağaçlarımın
Umutlarınıza, sevdalarınıza

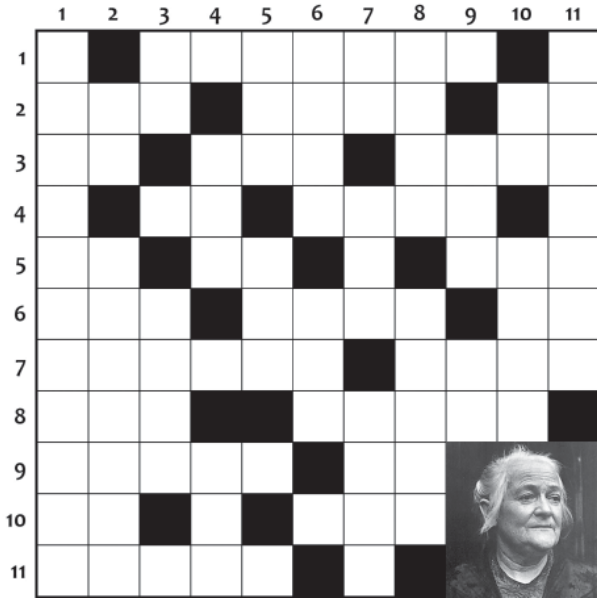
Merhaba...
Her yerde, her şeyde, en güzelde
Yaşatanlar sizleri
Sizlerle soluyanlara
Rüzgâr olup esnelere
Merhaba...

Hoş geldiniz düşlerime
Dağlarımın koynunda
Uyuyan kardeşlerim...
Hoş geldiniz sevdama
Ve tutkularına insanlarımın

Hoş geldiniz
Özgürlük ve eşitlik şarkılarına!

ELİF ÇAĞLI

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan sağa

- 1976'da DGM'nin kurulmasına karşı DİSK'in başlattığı direnişlerde ön saflarda yer alan metal işkolunda ünlü bir fabrika.
- Işık yayan bir elektronik devre elemanı. Koruyan, kollayan. Paskal basınç biriminin kısaltması.
- Dünyanın uydusu. Fakat, lakin. Sözleşme, bağıt.
- Mağara. Deveyle akraba Güney Amerika'da yaşayan bir hayvan.
- İsim. Eski dilde su. Almanya'da bir nehir.
- Altın. Bir olayın olabilmesinden önce ulaşılan seviye. Lityumun simgesi.
- Erke. Erme işi.

- Tepme fiilinin kökü. Güneş doğmadan az önce beliren aydınlık.
- Geçtiğimiz günlerde meydana gelen büyük deprem ve tsunamiden etkilenen bir Japon kenti. Bir master eki.
- Türkçenin bir ağzında hiç. Uzun ince metal.
- Yalvarma, yakarma.

Yukarıdan aşağıya

- 8 Mart'ın "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlanmasını öneren, Almanya'da yaşamını işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine adanmış resimdeki sosyalist kadın önder.
- Bir seslenme ünlemi. Bilginin duyular sayesinde ve deneyimle kazanılabileceğini öne süren görüş.
- "Proletarya devrimi"nin baş harfleri. Bankalar arası işlemlerde bir gecelik faiz uygulaması.
- Gorki'nin bir romanı. İngilizcede çay.
- Direnç birimi. Sarıya çalan açık kahverengi.
- Çalışır durumda olan, etkin. Bir ucu sivri uzun çubuk.
- İşaret. Birdenbire. Yapılan iş.
- Bir İngiliz ismi. Bir balık türü.
- Patronların, işçilerin sömürsüyle sermayelerini büyütme Eski Mısır'da Güneş tanrısı.
- Matematikte bir sabit sayı. Dağ geçisi.
- DİSK'in kuruluşuna öncülük eden, 1977'de MESS'e karşı 8 ay sürecek büyük işçi grevini örgütleyen sendika.

Geçen Ayın Çözümü

Trafikte İş Kazaları ve Haklarımız

Biz işçilerin hiçbir yerde can güvenliği yok. Sadece çalışma esnasında meydana gelen iş kazaları değil bizlerin canını yakan. Bir de trafikteyken geçirdiğimiz kazalar var. Bu nedenle haklarımızı bilmeliyiz. Örneğin, işe gidip-gelirken, işle ilgili bir yere giderken yaşadığımız trafik kazalarında, iş kazası tutanağı tutulması gerekiyor. Birçok işçi arkadaşımız bunu bilmediği için mağdur durumda kalıyor. Trafikte iş kazası sayılan durumlara bir göz atalım:

- İşçilerin işyerine toplu olarak gidip geldiği servis aracı trafikte kaza yaparsa, 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nun 13. maddesinin (e) fıkrasına göre iş kazası kapsamına girer. 4857 sayılı kanunun 1. maddesine ve 5510 sayılı kanunun 5. maddesine göre araçlar işyeri kapsamında yer alır ve bu nedenle patron sorumlu tutulur.
- Patron tarafından bir yere çalışmaya gönderilen bir işçi, kullandığı özel araç ile görevdeyken trafik kazası geçirmişse patron, 4857 sayılı İş Kanununun 73. maddesine göre sorumlu tutulur.
- Patronun kiraladığı bir aracın şoförü o patronun emri altındadır. Eğer kiralanan araç bir trafik kazası yaparsa bu da iş kazası sayılır. Ve kaza geçiren işçi (şoför) İş Kanununun 73. maddesine göre patrona maddi ve manevi tazminat davası açabilir.
- Araç seyir halindeyken meydana gelen bir arıza sonucu araçtan inen şoföre o anda bir aracın çarpması iş kazası olarak sayılır. 5510 sayılı kanunun 13. maddesine göre patron sorumlu tutulur.
- Trafikte iş kazası geçiren bir işçinin, kaza sırasında araçla görevlendirilen yere giderken kullandığı araç eski ve bakımsız ise bu kazadan patron sorumludur.
- Servis aracı ile işyerine giderken, şoför tarafından uygunsuz bir yerde indirilen işçiye başka bir aracın çarpması sonucunda meydana gelen trafik kazası iş kazası kapsamına girer. İşe giderken geçirilen süre 5510 sayılı kanunun 13. maddesinin (e) fıkrasına göre çalışma süresinde sayılacağından, patron direkt olarak kusurludur.
- Aynı şekilde, patronun belirlediği bir durakta servis aracını bekleyen bir işçiye başka bir araç çarpıyorsa, bu da iş

kazası kapsamına girer.

- Yurtdışına geçici olarak gönderilen bir işçinin trafikte iş kazası geçirmesi durumunda patron aynı kanunun 10. maddesine göre kesin olarak sorumludur.

Bir de hiçbir koşulda trafikte iş kazası sayılmayan durumlara bakalım.

- Özel amaçlı eğlence veya seyahatler sırasında meydana gelen kazalar iş kazası kapsamına girmez.
- Özel otomobili ile işyerine giden bir işçinin kaza geçirmesi durumunda bu olay iş kazası kapsamına girmez. İş kazası olarak kabul edilmesi için 5510 sayılı kanunun 13. maddesinin içindeki fıkralara uyması gerekmektedir.

Trafikte iş kazaları biz işçilerin en çok karşılaştığı durumlardan birisidir. Böyle durumlarla karşılaştığımız zaman neler yapacağımızı iyi bilmeliyiz. Yasalarda az da olsa işçilerin lehine maddeler var. Bu hakları nasıl kullanacağımızı bilmeliyiz. Ama elbette patronlar bu gibi haklarımız olduğunu öğrenmemizi istemiyorlar. Patronlar ve onların temsilcileri bizleri kandırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Haklarımızı bilmenin yolu örgütlü olmaktan geçer. Örgütlü işçi haklarını bilir ve hakları için mücadele eder. Bu aynı zamanda, sadece haklarımızı bilmemizin yetmeyeceğini de ortaya koyar. Örgütlü değilsek yasalardaki haklarımızı savunamaz ve patrona kabul ettiremeyiz. ■

1989 Bahar Eylemleri

12Eylül 1980 askeri faşist darbesi işçi sınıfı hareketinin üzerine karabasan gibi çökmüştü. Sendikalar yasaklanmış, işçi örgütleri dağıtılmış, öncü-mücadeleci işçiler işkencelerle, hapisanelerle, idamlarla yıldırılmaya çalışılmıştı. İşçilerin 60'lı ve 70'li yıllar boyunca mücadelelerle elde ettikleri ekonomik ve sosyal haklar patronlar sınıfı ve onun hizmetindeki generaller tarafından yok edilmişti. 1982'de yapılan cunta anayasası sendikal örgütlenmenin önüne bariyerler koymuş ve grev yapmayı da zorlaştırmıştı.

Ancak geçmişin mücadele deneyimlerine sahip bilinçli işçiler, umutsuzluğun yaygınlaştığı karanlık dönemlerin son bulacağını ve işçilerin yeniden mücadeleye atılacağını biliyorlardı. Nitekim 1986 yılında 3150 Netaş işçisinin 93 gün süren grevi kazanımla sonuçlandı. Netaş işçileri suyun yolunu açmışlardı. Darbeyle bastırılan işçi sınıfı yine "ellerini toprağa basıp doğrulmaya başlıyordu".

İşçiler yeniden örgütlenmeye girişti. 1987'de 30 bin işçi grevdeydi. Bu işçiler arasında demiryolu işçileri, deri işçileri, Derby, Dizel Motor, Migros gibi büyük işletmelerin işçileri vardı. Ambarlarda çalışan kargo işçilerinin 9 ay süren grevi, işçilerin %214 zam aldıkları, 1 Mayıs'ın izin sayıldığı bir toplu sözleşmeyle sonuçlandı. Grevlerin yanı sıra işçiler yürüyüşler, iş yavaşlatma ve toplu vizite eylemleri düzenlediler. 1989'a gelindiğinde bu eylemler daha da yaygınlaşacaktı.

1989'da 600 bin kamu işçisinin toplu sözleşme görüşmeleri tıkanmıştı. Mart ayında başlayan eylemler, 3 ay sürecek "işçi baharı"nın başlangıcıydı. İşçiler bu eylem sürecinde polis saldırılarına da cesaretle göğüs gerdiler. 20 bin demir-çelik işçisinin grevi 137 gün sürdü. Haliç'teki tersane işçileri yemek boykotu ve miting düzenliyor, "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganını haykırıyorlardı. Tekel'e bağlı fabrikalardan 15 bin işçi aynı saatlerde viziteye çıkıyordu. "Haklarımızı alamazsak, Türkiye'yi karanlığa boğarız" diyen 86 bin elektrik işçisi yemek boykotu yaparak egemenlere korku saldı. Ustabaşlarına "komutanım" diye hitap etmek zorunda bırakılan askeri dikimevi işçileri yol kesme eylemleri düzenliyor, polis saldırılarına direnerek yanıt veriyorlardı. Cevizli Tekel fabrikasının 8 bin işçisi Kartal meydanına doğru yürürken

yol kenarlarına biriken halk işçilere alkışlarla destek veriyordu.

Kamu sektöründe başlayan eylemlilik sürecine özel sektörde çalışan işçilerin destek vermesiyle eylemler iyice yayıldı. 1989 Bahar Eylemlerine yaklaşık 1,5 milyon işçi katıldı. Bahar eylemlerini bitirebilmek için hükümet ağır bir bedel ödemek zorunda kaldı. Toplu sözleşme görüşmeleri sırasında hükümet %40 ücret zammı önermişti. "İşçi Baharı" sayesinde köşeye sıkışan hükümet, işçi hareketini yatıştırabilmek için işçi ücretlerine tam %140 oranında zam yapmak zorunda kaldı. Bu oran Türk-İş'in önerisinin de üstündeydi. 1991'de Zonguldak madencilerinin büyük grevi ve Ankara yürüyüşüne değin birçok işçi mücadelesi yaşandı. 1992'de Körfez Savaşının bahane edilerek "ulusal güvenlik" gerekçesiyle grevlerin yasaklanması, 1989'da başlayan uyanış sürecinin sonlandırılmasında büyük bir rol oynayacaktı.

"İşçi baharı" sadece ekonomik kazanımlarla sonuçlanmadı. Eylem süreci içerisinde darbe yasakları da delindi. İşçiler önlerine dikilen eylem yasaklarını yaratıcı yöntemlerle deldiler. Mücadele, işçi sınıfının, faşist darbeyle uzlaşan hain sendika bürokratlarına karşı mevziler kazanmasını da sağladı. İşçiler, kurdukları komiteler sayesinde sendika yönetimlerine de baskı uygulayabildiler. Yükselen işçi mücadelesi, Türk-İş bünyesindeki sendikalarda 900 kadar yöneticinin değişmesini sağladı. Elbette konfederasyon düzeyinde bir değişim için yeterli değildi bu. Ancak işçilerin basıncı sayesinde, Türk-İş ve Hak-İş 1 Mayıs'ı sahiplenir görünmek zorunda kaldılar. "Memur" statüsünde çalıştırılan ve sendika kurmaları yasak olan kamu emekçileri, işçi baharından alınan güç ve moral ile sendikal örgütlenme süreçlerini başlattılar. Tüm bunlar işçi mücadelesinin kazanımları hanesine yazılmıştır.

Ne kadar ağır darbeler yerse yesin işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesi önlenemez. 1989 "işçi baharı" bu gerçeği dosta düşmana bir kez daha göstermiştir. İşçi mücadelesini yükselterek yeni işçi baharları yaratmak görevi biz işçilerin önünde duruyor. Geçmişin deneyimleriyle donanan biz genç kuşak işçiler, sınıfımızın mücadele bayrağını yeniden yükseltelim! ■